

jinou třeba jest jednak smlouvy nebo jiného titulu, jednak odevzdání. Poukazuje-li dovolání na to, že takové prohlášení, jaké učinil Karel K. st., jest dle § 428 obč. zák. přípustno, dlužno uvést, že i převod vlastnictví prohlášením zcizovatele, že bude nadále zcizenou věc držeti jménem příjemce, (constitutum possessorium) předpokládá platný titul. Prohlášení, učiněné podle § 428 obč. zák., nastupuje pouze na místo hmotného odevzdání dle § 426; to vysvětluje z jasného a určitého znění § 428 ve spojení s § 426 a s marginální rubrikou §§ 426 až 428 vzhledem na §§ 424 a 425 obč. zák. Platný titul pro nabytí vlastnictví musí tu býti mimo to. Dle jasného znění § 428 přísluší právo ku prohlášení tam uvedenému jen zcizovateli; Karla K-a st. však za daných okolností za zcizovatele považovati nelze. Vlastníkem koní zůstal tedy i po onom prohlášení Karel K. st.; Antonín Sch. se vlastníkem nestal, a ježto mu nepřislouží také žádné jiné právo, jež by provedení exekuce činilo dle § 37 ex. ř. nepřipustným, nelze mu přiznati legitimaci k žalobě dle citovaného ustanovení.

Čís. 1582.

Ustanovení posledního odstavce § 502 c. ř. s. předpokládá, že ve zrušovacím usnesení odvolacího soudu byl projevěn právní názor, vížící soud první stolice. Není-li tomu tak, dlužno použití třetího odstavce § 502 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 28. března 1922, Rv I 24/22.)

Ve sporu o 107 Kč zrušil původně odvolací soud rozsudek prvního soudu, a nevyhradiv pravomoci, nařídil mu, by ve věci dále jednal a rozhodl, aniž by byl projevil právní názor, první soud vížící. Soud první stolice pak ve věci dále jednal a vynesl rozsudek, jenž byl odvolacím soudem potvrzen. Žalovaný napadl rozsudek odvolacího soudu dovoláním, jež soud první stolice odmítl jako nepřipustné. Rekursní soud uznal je přípustným a předložil je spolu s dovolací stížností žalobcovou, obsaženou v dovolací odpovědi, dovolacímu soudu.

Nejvyšší soud obnovil odmítací usnesení prvního soudu a vyslovil, že odpadá proto výrok o nepřipustném dovolání.

Důvody:

Rozsudek okresního soudu byl k odvolání strany žalované zrušen odvolacím soudem usnesením ze dne 22. března 1921, a nařízeno soudu procesnímu, aby provedené jednání doplnil a nový rozsudek vynesl, poněvadž »rozhodnutí první stolice bylo založeno na znaleckém posudku, vydaném v jiném procesu, jež vzato v úvahu bez předchozího průvodního usnesení a bez provedení důkazů vůbec, čímž porušeny stěžejní zásady jak §§ 266 a 269, tak i §§ 276 a 277 c. ř. s. Takovým postupováním ve sporu utrpělo provedené jednání takové podstatné vady, jež zabraňují důkladné vysvětlení a řádné posouzení rozepře, takže nezbylo než rozsudek napadený zrušiti a věc procesnímu soudu k doplnění řízení a vynesení nového rozsudku vrátiti«. Něco jiného zrušovací usnesení neuvádí, a nevyslovuje zejména žádného právního přesvědčení, jež by soud první stolice podle § 499 odstavec druhý c. ř. s. při novém rozhodování vázalo,

takže soud procesní při svém novém rozhodování, jsa prost vší odvislosti a doplniv jednání podle daného mu poukazu, opět zcela samostatně podle svého právního přesvědčení rozhodnouti mohl. Soud první stolice také tak učinil a po doplnění jemu uloženém žalobě rozsudkem ze dne 25. května 1921 úplně vyhověl a žalovanou k zaplacení zažalovaných 107 Kč 40 h s příslušenstvím odsoudil. Soud odvolací pak rozsudkem ze dne 24. září 1921, nevyhověv odvolání žalované, rozsudek ten potvrdil. Jsou tu tedy dva samostatné souhlasné rozsudky dvou soudů, aniž by soud první byl před tím poukázán řídit se nějakým právním nazíráním a vázán nějakým právním přesvědčením soudu vyššího. Je tu tedy stav takový, jaký by byl býval, kdyby byla druhá stolice hned první rozsudek procesního soudu potvrdila, kdy ovšem by vzhledem k ustanovení § 502 odstavec třetí c. ř. s. dovolání bylo samozřejmě vyloučeno. Poněvadž však vnitřním důvodem, proč další pořad práva se nepřipouští v takovém případě, jest dostatečná záruka správnosti právního posouzení věci, právě ze souhlasu soudu vyplývající, musí pravidlo to platiti i pro případ ten, že první rozsudek procesního soudu byl zrušen a při tom nepředepsána soudu žádná právní norma, podle níž by se řídit musil při vynesení svého druhého rozsudku. Potvrzením tohoto rozsudku druhého jest přes ustanovení § 502 odstavce třetího c. ř. s. dán vnitřní důvod § 502 odstavce třetího c. ř. s., vylučující další pořad práva. Právem tedy soud procesní tak, jak mu to předpisuje § 507 odstavec první c. ř. s., nepřipustné dovolání, vrátiv je dovolatelece, odmítl a bylo proto nutno v dovolací odpovědi obsažené stížnosti vyhověti a usnesení odvolacího soudu, změňující toto usnesení soudu procesního, změnit a obnoviti vyřízení soudu prvního.

Čís. 1583.

Manžel není povinen poskytnouti rozvedené manželce peníze na zařízení domácnosti.

Soud může použítí zásady § 273 c. ř. s. pouze tehdy, nemůže-li získati podklad pro rozhodnutí o výši plnění nabízenými důkazy buď vůbec anebo s nepoměrnými obtížemi.

Pokud jest v dovolacím návrhu na změnu rozsudku obsažen též návrh na jeho zrušení.

Při stanovení výše výživného nelze bez dalšího přihlížeti k sociálnímu postavení manželovu.

(Rozh. ze dne 28. března 1922, Rv II 240/21.)

Žalobě rozvedené manželky, by manžel byl uznán povinným, platiti jí měsíčně na výživné 3000 K a zaplatiti 50.000 K na zařízení domácnosti, vyhověl procesní soud první stolice pouze, pokud se domáhala placení výživného měsíčních 1500 K. Odvolací soud zvýšil výživné na měsíčních 2000 K, potvrdiv jinak zamítající rozsudek prvního soudu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalobkyně, pokud se domáhala přisouzení 50.000 K na zařízení domácnosti, k dovolání obou stran co do nároku na placení výživného zrušil však rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.